

at vi hidtil havde talt roligt og stille, eller om hans Dabel skulde ramme det, at han nu mente, vi vare komne til at tage Sagen paa anden Maade; det forstod jeg ikke rigtig. Jeg var tilbøjelig til at opfatte hans Udtalelser, som om vor No og Befindighed ved de foregaaende Forhandlinger havde generet ham, fordi han saaledes ikke har havt Noget at indregistrere, thi det forekommer mig, at han lægger særdeles Bægt paa at have Noget at indregistrere i sine Register. Dette maa nu dog være som det vil, nu fik han jo Leilighed til at udtale sig meget om mange forskellige Ting. Han talte en Del om det ærede Medlem for Beile Amts 2den Valgfreds (Berg) personlig. Dette kunde jeg meget rolig lade ligge, thi jeg antager, at det nævnte ærede Medlem faar Ordet en Gang endnu inden denne Sags Slutning; men jeg maa dog omtale, at han med særdeles stor Glæde ansøgte dette Udtryk: Kongen paa Bogø. Det undrer mig nu overordentlig meget, at den Mand, som brugte denne Benværelse i en Skaaltale ved Mødet i Arninge, ikke er sat under Tiltale for Majestætsforbrydelse; thi vi have jo kun een Konge her i Landet, og vi have som bekendt ingen lovlig Konge paa Bogø. Hvor derfor en Mand i en Forsamling, som har tilbragt sig Regjeringens Opmærksomhed i en saa overordentlig høj Grad, har brugt et saadant Udtryk, undrer det mig, at den høje Justitsminister ikke har sat denne Mand under Tiltale for dette Udtryk. Naar man nemlig vilde lægge det Bærste og Galeste ind i et saadant Udtryk, forekommer det mig, man kunde sige, at det var en Majestætsforbrydelse at kalde en Mand: Kongen paa Bogø; men Justitsministeren har ikke sat denne Mand under Tiltale. — Det ærede Medlem for Kjøbenhavns 5te Valgfreds kunde jo have indlagt sig nogen Fortjeneste ved at angive dette, thi vi se jo, at Angiveriet flourer under dette Ministerium, at det gjerne vilde have, at man skal klage og henvende sig til det, naar man føler sig stødt over Noget. Da det nu synes, at det ærede Medlem har følt sig stødt, skulde han have henvendt sig til sin gode Ven Justitsministeren og faaet ham til at tage sig af denne Sag. Det ærede Medlem udtalte sig dernæst om forskellige Ting. Jeg skal naturligvis ikke opholde mig ved dem alle, thi jeg vilde da blive for vidtløftig; men der er enkelte Punkter, som ere særdeles karakteristiske for det ærede Medlem, og hvorom jeg derfor nok vil sige nogle Ord. Det ærede Medlem har nemlig fundet sig misforvøjet med eller generet af, at man lader Kultusministeren høre, at han hører Oldtiden til, og at han først for nylig er kommen ind i den nuværende Tid, hvorfor han ikke rigtig kan gerere sig i disse nye Forhold. Det ærede Medlem maa imidlertid tilgive mig og Andre, at det vist ikke vil blive sidste Gang i denne Sal, at Kultusministeren bliver omtalt paa den Maade (Vilje: Nei, det har jeg

heller ikke ventet!). Nei, det ærede Medlem kan heller ikke vente det, allermindst naar han lægger Bægt paa, at disse Ord ere brugte, thi da vil han ofte faae at høre, at den ærede Kultusminister hører Oldtiden til. Den ærede Minister har store Fortjenester af sine Studier af Oldtiden, Gravhøvelinger, Ruiner, Grus og Stene fra gammel Tid, ja, maaske ogsaa af Kjøkkenmøddinger, og den ærede Minister maa derfor finde sig i at høre Sligt, naar det forekommer os, at han er saa fordybet i disse Ting, at han ikke rigtig kan orientere sig i Nutiden. Dette har ogsaa det ærede Medlem maattet give Medhold, idet han sagde, at den ærede Kultusminister ikke var vant til at tale i en Forsamling som denne, der ikke bestod af almindelige Mennecker. Det maa det ærede Medlem imidlertid finde sig i, og den ærede Minister har jo hidtil fundet sig overordentlig godt deri, thi vi have ikke hørt ham sige om denne Uttring, at han ikke kunde tage imod den. Det ærede Medlem mente, at vi ikke burde komme tilbage til Fortiden. (Vilje: Det har jeg ikke sagt!) Det ærede Medlem har brugt de Ord: Lad os ikke komme tilbage til Fortiden, men jeg vil minde ham om, at Justitsministeren forleden Dag kom tilbage til 1741, og at Kultusministeren i Gaar kom tilbage til, at Christian den 4de talte om den Gudsfrygt, der støtter Nigierne. Naar man altsaa ser, at Justitsministeren gaar tilbage til 1741, og at Kultusministeren gaar endnu længere tilbage i Tiden, kan man ikke over for saadanne Udtalelser blive fri for at komme tilbage til Fortiden. Dernæst kom det ærede Medlem til at minde om, at 3 udmærkede fortjente Mænd i Danmark i 1854 vare bleve affledigede, og han syntes at ville bebrejde mig, at jeg ikke skulde have været misforvøjet med, hvad der da skete. Her svigter det ærede Medlems Sukommelse ham imidlertid fuldstændigt; thi de, der den Gang havde Flertal her i Thinget, gjorde en ganske overordentlig stor Støt over denne Affledigelse, og jeg sluttede mig den Gang i politisk Henseende til dette Parti. Det kan altsaa ikke bebrejdes mig, at jeg ikke den Gang holdt med det Parti, som paa det Stærkste fordynte disse Mænds Affledigelse. Det ærede Medlem erindrer ogsaa nok den Maade, hvorpaa jeg udtalte mig imod Helken i Anledning af, at det ærede Medlem var sat under Tiltale for Majestætsforbrydelse, hvorved han, saavidt jeg husker, af Overretten blev idømt 3 Maaneders Arrest, men blev frijunden af Spieseret. Det ærede Medlem maa altsaa erindre, at jeg, uagtet Sagen gjaldt ham, gjorde mit Bedste for at yttre mig imod det Overgreb, som det forekom mig, at Helken den Gang havde tilladt sig som Justitsminister, og jeg havde derfor aller mindst ventet, at jeg her skulde høre en Bebrejdelse i den Retning. Hvis jeg den Gang har forset mig, har det ærede Medlems Parti her i Salen i det Hele forset sig. Fremdeles kom der en Uttring fra det ærede Medlem, som jeg i Sær-